

גדעון (גידי) כהן

בן גרטרוד ז"ל ומשה ז"ל

נולד : ב' ניסן התש"ז - 23/03/1947
נפטר : ט"ו אב התשס"ד - 02/08/2004

בתעודת הלידה ותעודת הזהוי כתוב גדעון ! אבל מי בעצם קרא לו כך?
נדמה לי שרובנו קראנו לו גידי בחיבה ובקיצור. הוא נולד בחיפה – הבן השני אחרי
אחיו הבכור מיקי (מיכאל). עוד בטרם מלאה לגידי שנה אחת, התייתם מאביו משה
שנהרג בפרעות ומאורעות הדמים שארגנו הערבים לאחר החלטת האו"ם בכ"ט
בנובמבר 1947, בטרם פרצה מלחמת השחרור..

משה אביו, היה מחלוצי קבוצת ה"ייקים" שהגיעו לגשר הישנה שלנו = עריסתה של
אשדות יעקב, שהקימו את קיבוצנו על אדמת דלהמיה. משה יצא כדי לחפש אהבה
= אישה ולהקים עימה בית.

לאחר מותו עשתה גרטרוד האלמנה ככל יכולתה לקיים בית לשני בניה הפעוטים,
עד שחברתה הטובה, חברתנו לשעבר זלמה שפירא, הציעה לה להביא את שני בניה
לאשדות, וזלמה תשמש להם כאמא מאמצת. כך אכן היה, ורק כאשר עזבה
משפחתה של זלמה את הקיבוץ, עבר גידי באופן טבעי לאסתר בן-דוד אמו של יאיר
ובן כתתו. הבנים צמחו וגדלו בקיבוץ אותו בנה אביהם.

באחד מעלוני הקיבוץ, שם נשאלו החברים איך הם זוכרים את כיתה א', ענה גידי
שלאשדות הגיע ישר לכיתה ג' משום שאת השנתיים הראשונות למד בחיפה. דיצה
קורן היתה המורה שלו, הוא ישב ע"י אתיקה והיה מוקף באהבה רבה. "הייתי
"חביבן של הבנות", אמר באחד הראיונות.

גידי שהיה תלמיד טוב ונבון, צמח וטיפס מכתה לכיתה, יחד עם הבנים והבנות
שהיוו כיתה למופת בבית-הספר.

בתיקו האישי שבארכיון הקיבוץ יש עשרות ומאות דפים בהם כתבות שכתב החל
מעלון "ניבים" של חברת-הילדים ועד הדפים בהם הודפסו כל דבריו שנאמרו
באסיפות הקיבוץ השונות. באחת מרשימותיו מכיתה י' הוא מתאר מחנה קיץ עם
פיקניק בחוף גינוסר והיא כתובה בהומור דק ושנון.

גידי שרת שנים רבות בחיל התותחנים ולחם במלחמת ששת הימים, כיפור ולבנון.
במסגרת המילואים שימש כמפקד גדוד ואח"כ כסגן מפקד אגד ארטילרי בדרגת
סגן-אלוף. לאחר שסיים את שרותו הסדיר חזר כמובן מאליו לקיבוץ והשתלב
בעבודה במטעים ואח"כ ריכז את ענפי המטעים במשך שנים.

בהמוני כתבות שלו בעלון הוא מדווח על כל דבר (היום קוראים לזה שקיפות): על
מסיק הזיתים, קטיף ההדרים וגדיד התמרים. הזמן עבר וגידי יצא ללמודים
גבוהים. שנה ראשונה במכללת תל-חי בגליל ואחר-כך שנתיים נוספות בפקולטה
לחקלאות ברחובות. בתחילה חשב על גידולי שדה וטכנאי חקלאות אבל שינה כיוון
והחליט לבסוף על העמקת הידע שלו ב"בוסתנאות" (הורטיקולריה) משום שרוב
שנותיו עבד בפרדס בזיתים ובתמרים.

תוך כדי כך ניצתה אהבה בינו לבין רוח'לה, שהיתה חניכה בחברת הנוער באשדות.
הם נישאו ועד מהרה נולדו **תום** – הבת הבכורה, אחריה **נטע**, אחריו – **רעי**
ואחרונה חביבה **שיר** – בת הזקונים.

המון תפקידים מילא גידי בקיבוץ, גם כמרכז ענף המטעים ומרכז משק, וגם בהמוני ועדות, לאחר שעות העבודה המרובות ושפע הגיוסים "לוג". כשעברתי וקראתי בתיקו האישי, התיאשתי מלספור כמה פעמים היה חבר בועדת השתלמויות/השכלה, ועדות חברה ומינויים, בועדת תרבות ובצוותי חגים שונים. פשוט המון. כמוכן שהיה גם במועצה הכלכלית, בצוות המרכזי שעסק בקידום (בטרם הפך ל- 'שינוי') וגם בועדת מיתאר ובצוות המיוחד לאיוש הדירות החדשות שנבנו (נושא רגיש במיוחד). הוא היה שליחנו לועידת התק"ם ונציג בדיונים על מיזוג בית-הספר של גשר עם בית הספר המשותף של אשדות. כמו-כן הדריך את אחד הגרעינים שהיו מיועדים להשלים ולהגדיל את אשדות.

גידי דיבר בהמון אסיפות והביע דעתו בכל נושא כמעט. תמיד הלך לכל מקום שביקשו ומילא אחר "צו השעה" או "צו התנועה" כמו שקראנו לזה פעם. הוא נכח בהמוני הגיוסים ב"לוג" ונענה לבקשה לרכז את בית-האריזה לתמרים בצמח. בשנים האחרונות היה מינהלן של בית-הספר התיכון האזורי בית-ירח. תמיד עסוק, תמיד מעורב ופעיל, תמיד מלא אנרגיות חיוביות. ותמיד עם הסיגריה הצמודה אליו. גידי, מותך הפתאומי לא נכנס להבנה של רבים מאיתנו, ממש בלתי נתפס. כל-כך הרבה שנים עוד נכוננו לך לחיות, לראות את בניך ובנותיך בשלבי חייהם השונים. אך הכל כבה לפתע ואתה רק תוכל להשקיף עליהם ממרום השמים ולחייך לעצמך – על המשפחה לתפארת שגידלת ביחד עם רוח'ה אשתך. ככה פתאום, באמצע חודש אב, , ללא סימנים מוקדמים, ללא מחלות וכאבים ויסורים קודמים. אנחנו פשוט המומים!!!

ולכם בני המשפחה: רוח'ה והילדים, מיקי האח ומשפחתו, לא נותרו מלים כדי לנחם ולעודד. רק חיזקו ואמצו והמשיכו בחייכם כפי שבודאי היה גידי אומר לכם אילו יכול היה.

לא נשכח אותך גידי כל עוד זכרוננו עימנו.
תהא נשמתך צרורה בצרור נשמות בני אשדות ובוניה.

באהבה והערכה
בשם קיבוץ אשדות-יעקב אחוד

עמליה דיין בת-ארי